

Çiler İlhan

Hayvanın Tekiyim Ben!

Hayvanın tekiyim ben! Resmen hayvanım! Allahım, bunu anlamam için illa gazetede ki o resmimi, beni, gazetelerin on sekiz-yirmi diye yazdığı ama on yedi bile olmayan gencecik kızın ağzını bir hışım kapatırken gösteren o resmi mi görmem lazımdı? Karım gazetede ki fotoğrafı görünce karakolu arayıp, “Hayvansın sen!” diye bağırdı bana... Benden utanıyormuş. Ben de kendimden utanıyorum.

Açıkçası, düşünmedim. “Sayın Bakanım’ın Tunceli gezisi boyunca gözünüzü dört açın yoksa sizi yakarım!” diye sıkı sıkı tembihlemişti bize Komserim. “Ağzını açanı, kapatmanı, öteni, uçanı affetmeyin, sürün götürün meydandan!” demişti. İşte Sayın Bakanım konuşurken o kız birden, “Sayın Bakanım!” deyince, bendeki ağzına sığığımın şansına bakın ki tam da yanındaydım, düşünmeden, birden, iki elimle ağzına abanıvermişim kızın. Hem de gördüm ki gazetelerdeki fotoğrafımda, sadece ağzı olsa yine iyi; burnunu, gözlerini, meğer gözlüğü de varmış o da elime gelmesin mi, bir tıkamışım ki hırsı! Sinirden ağzımı da iyice büzmüşüm öldürecek gibi kızın... Aksi şeytan, Komserim de duymamış mı kızın, “Sayın Bakanım!” diye bağırışını, anında yanımda bitip, “derhal karakola götür bunu!” diye emretti. İyi bir iş çıkardığımdan, göze girdiğimden, öyle ya, pek memnun, kızın sürükleye sürükleye meydandan çıkarıp ekip otosuna bindirdim. Ama hâlâ kendimle gurur duyuyorum ha. Bu kızın bölücü olmadığı ne malum? Otda ağlamaya başladı kız. Umurumda değil. Diyorum ki kendi kendime, bize birkaç isim verir şimdi bu küçük kaltak, bakarsın dünkü baskını yapanları köşeye kıştırırırız... Komserim’in ne de hoşuna gider! Karıma şişine şişine anlatırım artık.

Hemen hücreye attık kızın. Sorguya ben de girdim haliyle, e, yakalamışız o kadar, konuşuracağız artık. Kız en meşhur karakolda gözaltında, diyorum kendime. Yapacak bir şeyi yok, mecbur ötecek. Ben de karakolun gurur kaynağı olacağım. Öyle memnunum kendimden. Bir saat, iki saat, üç saat, tık yok. Kız zırlı zırlı ağlıyor. Diyor ki, “Ben bölücü filan değilim, ben Sayın Bakanım’a ailem beni üniversiteye göndermiyor yardım edin diyecektim.” Ulan dedim önce, küçük şıllık, sen bunu benim külahıma anlat. Bastık mı bizim Ahmet’le, bildiğimiz bütün numaraları... Gizlisi saklısı Allah ne verdiyse... Tık yok.

Araya nüfuzlu biri girdi, kızın bırakmak zorunda kaldık altı saat sonra. Ağzından işe yarar bir çift laf alamadan. Ama ben akşam evde hâlâ diyorum ki, kesin bir bokluk var bu kızda.

Ey güzel Allahım! Ne de masum bir surati varmış bu küçük kızın! Anlamamışım gazetede görene kadar...

Öldürdünüz

Annemi öldürdünüz. Babamı öldürdünüz. Dayımı teyzemi amcamı. Büyükannemi büyükbabamı öldürdünüz. Kuzenlerimi yengelerimi. Halalarımı eniştelere mi. İçimi öldürdünüz. Sevgilimi kocamı aşkı mı. Aşkını sevgiyi öldürdünüz. İçimdeki çiçeği öldürdünüz.

Yağmuru kuruttunuz. Suyu çektiniz. Suyum bitti.
Yetim kollarımızla içimizde bin emek büyüttüğümüz yaşam ağacını köklediniz.
Birbirimizin ışığında, birbirimizin gölgesinde yükselttiğimiz sarmaşıkları kestiniz.
Bir olmasak asla yürüyemeyeceğimiz yolu yıktınız.
Günlerimi gecelerimi.
Nefesimi hapsettiniz.
Dudaklarımı diktiniz.
Tırnaklarım uzamıyor.
Gölleri dondurdunuz. Kanımı dondurdunuz.
Neşemi umudumu.
İçimi dondurdunuz.
Ruhumu çektiniz.
Yaşlılığımı çaldınız.
Yanaklarım.
Yanaklarım ağrıyor.
Ne yaptı Hrantım size.
Öldürdünüz. Beni de öldürdünüz

Ağabeyim

Bir gece odama giriverdiler üçü birden. Baktım, en sevdiğim ağabeyimin, en küçüğün elinde bir kablo! Ben ne oluyor diyemeden boğazıma doladı. Sıkmaya başladı. Bir yandan ağlıyordu. Büyük ağabeyim taş gibi, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Öleceğime değil, bu işin küçük ağabeyime kaldığına üzüldüm... Hâlbuki en çok o sever, en çok o korurdu beni... Yaşı küçük diye ona yıkmışlar. Yazık benim güzel yürekli ağabeyime... Nasıl da sözlerine kanıp bana kıydın?

Ölümüm çabucak ve sessiz oldu ama yılmadım. Öbür dünyadaki ilk gecemden bugüne, onlar işte gazetelere düşene kadar her gece her gece, bıkmadan her gece en büyük ağabeyimin rüyasına girdim. Beklediğimden daha dayanıklı çıktı, ne de olsa babasına en çok benzeyen odur... Ama dokuz yıl uzun, o da dayanamadı işte... Polise gidip itiraf ediverdi nihayet dün, biz kız kardeşimizi öldürdük diye. Ben mahallelinin diline düşmeyeyim derken kendileri ailece gazeteye düştüler, oh olsun! “Hiçbir olaydan haberim yoktu. Öldüreceklerini bilmiyordum. En son ben öğrendim,” demiş babam. İnanmaym. Beni boğdurtan odur.